

Раймундо Кірос МЕНДОСА

ЛЮБОВ — ОТРУТА

Від кави линули принадливі пахощі. Джун сиділа за столиком навпроти й дивилася на мене з невимовною лагідністю, що так пасувала до її янгольського личка. Перед нею теж парувала чашечка з кавою, проте я знав, що Джун не питиме, поки напій не охолоне. Така вже була в неї звичка.

Я раптом скрушно змахнув рукою.

— Що таке, любий? — турботливо стрепенулася вона.

— Та газета... Забув у піджаку...

Раймундо Кірос Мендоса — сучасний мексіканський письменник, автор численних оповідань, надрукованих у газетах і журналах.

Оповідання «Любов — отрута» пародіює американську літературу жахів, що, зокрема, засвідчують суто американські імена дійових осіб.

Я вже хотів підвестися, але вона випередила мене:

— Сиди, я сама сходжу, а то твоя кава охолоне. Ти ж не любиш пити холодну, я знаю.

Коли вона повернулася, я з насолодою відсюрбував з чашечки: нічого не скажеш, моя Джун таки вміє готувати каву. А того вечора я взагалі не міг насмакуватись нею.

Я гортав знічев'я газету, а Джун не зводила з мене очей:

— Любий, ти певен, що нічого не забув?

— Ти ж мене знаєш! Квиток у кишені, валізи спаковано. Ось дочекаюся десятої — і на вокзал!.. Але що це? Таке враження, ніби замість кави я випив горілки... Пече в шлунку...

— Не вигадуй, любий!..

Я спробував зосередитись на карикатурах у газеті, але даремно. Послабив вузол на краватці.

— Щось дивне коїться зі мною... Коли повертаю голову — і меблі рухаються... А зараз здається, ніби на твоєму обличчі — зловтіха, якої раніше... ніколи... не помічав...

І справді, губи Джун кривила лиховісна усмішка, а великі кольору морської хвилі очі палали сатанинським вогнем.

Я безтямно поглянув на порожню чашку, з якої щойно випив каву до останньої краплини, потім перевів погляд на дружину. Зловісна усмішка на її вустах не зникала.

З прокльонами я спробував підвестись, однак заточився і з болісним зойком повалився на підлогу, потягнувши за собою стілець. Знову зробив зусилля встати, проте знову впав і застиг горілиць.

Неквапливою ходою Джун наблизилася до мене, вже без посмішки. Сама мертотно бліда, міцно стиснуті кулачки ледь не проривали кишені спідниці. Вона зневажливо кбнула мене носком черевика. Я не подавав жодних ознак життя. Так само неквапом вона підійшла до столика з телефоном і набрала номер.

— Алло, Джім?.. — Голос її був напрочуд безбарвний і сухий, зовсім не схожий на голос моєї Джун. — Все гаразд... Негайно приїзди! Бо я довго не витримаю з цим мерцем... Поквапся!..

Джун поклатла трубку і повернулася до стільця. Свого стільця, на якому любила сидіти ось уже два роки, відколи ми побралися.

Сіла й завмерла, очікувально, напружено... В бібліотеці мірно цокав старовинний годинник у дерев'яному корпусі. Пронизливе дзеленчання трамвая на мить увірвалося з вулиці й розтануло вдалині.

Погляд Джун несамовіть упав на чашку з кавою. Вона, звичайно, вже захолола, як і чоловік. Одним духом Джун вихилила всю каву.

Кроки Джун віддалилися до вікна: на вулиці Джіма ще не було. Вона знову ступила до телефону, але на півдорозі раптом зупинилася і виряченими очима втупилася в мене, потім у чашку. Мою чашку! З якої щойно випила каву до останньої краплі! Як це сталося? Дуже просто, адже чашки такі схожі, обидві з китайського сервізу. Подарованого нам на весілля...

— О, Мак!..

То були її останні слова. Я миттю зірвався на рівні й підбіг до Джун, що впала на підлогу. Жахливо викочені очі востаннє глянули на мене. З німим докором. А тоді згасли. Мої почуття закрижаніли, я пальцями закрив Джун повіки.

Тепер настала моя черга чекати. Спокійний, я пішов до передпокою, вмовстився на стілець, незворушно запалив сигарету...

Біля будинку вискнули гальма. Потім на сходах почувлися квапливі кроки. Заскреготів ключ у замковій шпарині. Джім увійшов хазяйською ходою, як до себе додому. А побачивши мене, закам'янів, перетворився від жаху на німу статую. Ще б пак — у правці я тримав револьвер.

— Вона мертва! — Я кивнув головою в бік ідальні.

— Ви... ви її вбили!

— Ні, я її не вбивав. Хоч, зізнаюся, і міг запобігти її смерті. Але тоді не мав би щасливої нагоди познайомитися з тобою... А ти й далі плюндрував би чужі родинні вогнища!..

Жалюгідний нікчема ще й гороїжився:

— Ви не посмієте мене вбити!..

— Ти дістав їй отруту, щоб прибрати мене! Вона розповіла тобі про мою службову поїздку! А ще сказала, що з собою я прихоплю гаман, напханий грошима. Адже так?

— Я...

— Задум полягав у тому, щоб мене вбити. Ти сів би замість мене в поїзд і — гайда! А там — повідомлення в газетах: «Мак О'Хара зник з грошима компанії!» «Наприслося кинув сім'ю!» Чи не так?!

— Ви помиляєтесь! Вона...

— Заткни свою смердючу пельку! Від мене Джун нічого не могла втаїти! Я все розгадав! А вона ж так переживала, щоб я чогось не забув! Навіть сусідам роздзвонила про моє відрядження... Кілька днів тому я випадково побачив у її сумочці флакончик з отрутою кураре. А сьогодні ввечері завважив, як вона підсипала щось у мою чашку з кавою. Отже, все мало статися сьогодні? Так?

— Змилуйтесь!..

Джим упав на коліна, благаючи милосердя.

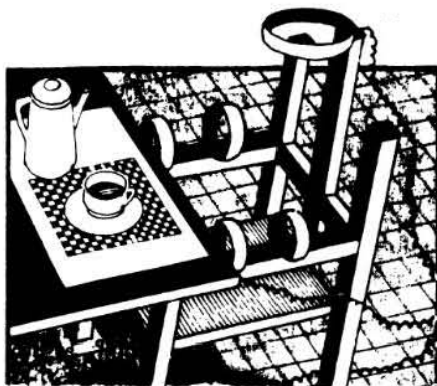
— Та я знайшов привід на хвилику відіслати її з їдальні й переставив чашки. А тепер... Я відправлю твою душу в пекло, собако! Бо ти вкрав серце моєї любі Джун, зробив з неї вбивцю!

Жалюгідний пройда здіймав угору руки, наче захищаючись від заслуженої кари. Але я безжально розрядив у нього всю обойму...

А тепер я так сумую за своїм стільцем у їдальні там, у моїй втраченій домівці. Майже два роки я сидів на тому стільці й милувався янгольським личком своєї Джун.

До стільця ж, на якому я сиджу зараз, підведено струм високої напруги...

*З іспанської переклав
Олександр БУЦЕНКО*

*Заставки в номері
Олега Блащука*